Мирославові Небелюкові

Він прибіжить.

Він буде коло хати

на чомусь грати, чимось цоркотати.
І ти всміхнешся, вискочиш надвір:

— Здоров, музико! Чий ти будеш, хлопче?
А він мовчить — вій грає, вій цоркоче —
цей перкалаб малий притік із гір.

І ти стоїш. А що робити маєш?
Все забуваєш. Сльози витираєш.
І просиш: грай чи хоч би цоркоти!
А він — як схоче, цей малий хлопчина.
Одна на всіх на ньому сардачина,
яку ніхто не може одягти.